

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΠΥΕ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ

«Σε λίγο θά πεθάνω, αγαπητέ μου φίλε... Ναι, καταλαβαίνω ότι ή ώρες της ζωής μου είνε μετρημένες... Γι' αυτό σε φώναξα... Πριν κλείσω τὰ μάτια μου, θέλω νά σοῦ ἐξιστορήσω τὴν τρομαχτική περιπέτεια πού μου συνέβη χθές τὸ βράδυ... μιὰ περιπέτεια πού μ' ἔφερε πρὶν τῆς ώρας στοῦ χεῖλος τοῦ τάφου... Θά διερωτᾶσαι τώρα πῶς ἐγώ, ὁ βαρῶνος ντ' Ὠβέρν, μετριάκοσιες χιλιάδες φράγκα εισόδημα τὸ χρόνο, ἕνας ἀνθρωπος γερός ὡς προχθές, πεθαίνο ἐξοφικά, χωρίς ν' ἀρρωστήσω, μέσα στὸν κρύο θάλαμο ἑνὸς νοσοκομείου... Κάνε λίγη ὑπομονή καὶ θά τὰ μάθης ὅλα... Προηγουμένως, ὅμως, πρέπει νά σ' εὐχαριστήσω ἐπειδὴ ἦρθες ἀμέσως νά με δῆς, μόλις σε εἰδοποίησα... "Αἱ τὸ ἕξεραι, ὅτι θά μπορούσα νά βασιστῶ στὰ καλά σου αἰσθήματα, ἀδιάφορο ἂν ἦσουν πάντοτε αὐστηρὸς ἀπέναντί μου, ἂν κατέκρινες πάντοτε τὴν διαγωγή μου...

»Καὶ εἶχες δίκη, καλέ μου φίλε... Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐνοιώσα τὸν ἑαυτό μου, ἔμαθα νά ἱκανοποιῶ ὅλες μου τίς ἰδιοτροπίες. Ἡ μεγάλη περιουσία πού μου ἄφησε ὁ πατέρας μου, μοῦ ἐπέτρεπε νά εἶμαι σπάταλος, ἄσωτος... Σὲ ἡλικία πού οἱ νέοι ἀνοίγουν ἐκστατικὰ τὰ μάτια τους στοῦ γοητευτικὸ πανόραμα τοῦ κόσμου, ἐγὼ εἶχα ἀδειάσει τὸ ποτήρι τῶν ἡδονῶν. Δὲν ἄφησα τρέλλα πού νά μὴν τὴν κάνω... Ἡ ζωὴ μου εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα διαρκὲς ὄργιο, σὲ μιὰ ἀδιάκοπη κραιπάλη... Ὡστόσο, χάρις στὴν γερὴ μου κράσι, μπόρεσα ν' ἀνθέξω στὴ ζωὴ αὐτὴ, πού θάσπευε πολὺ σύντομα στὸν ἄλλο κόσμο ἕναν ἀσθενικὸ ὄργανισμό...

»Μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν πού γνώρισα —καὶ ἦσαν αὐτὲς πάρα πολλές, πιστέψέ με!— ὑπῆρχαν καὶ τρεῖς πού τίς ἀγάπησα ἴσως μετὴν καρδιά μου. Τίς γνώρισες καὶ τίς τρεῖς; Ἦσαν ὡραίες, ἔξυπνες καὶ, τὸ κυριώτερο, εἶχαν καλὴ καρδιά... Καὶ ἡ τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες πέθαναν ἐξ αἰτίας μου!...

»Τὴν θυμᾶσαι τὴν Ρενέ; Ἦταν μιὰ ψηλόσωμη, μελαχροινὴ καὶ μελαγχολικὴ ἀρχοντοπούλα ἀπὸ τὴν Βρετάνη. Ὁταν τὴν γνώρισα, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ταξιδιοῦ μου, ἐπληττε θανάσιμα στὸν πύργο τοῦ πατέρα της, στὸν ὁποῖο ζοῦσε σὰν φυλακισμένη... Μὲ ἀγάπησε τρελλὰ, παράφορα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού με εἶδε... Μοῦ ἐξωμολογήθηκε θαρρετὰ τὸ αἰσθημὰ της, μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἔτοιμη νά με ἀκολουθήσῃ παντοῦ, σὰν πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σκλάβια... Δὲν ἀρνήθηκα τὴν προσφορὰ της, γιατί ὁμολογῶ ὅτι με συγκίνησε ἡ δροσιὰ τοῦ αἰσθηματός της, ἡ ὁρμὴ τῆς ἀγάπης της... Καὶ τὴν ἐπῆρα μαζί μου στὸ Παρίσι... Πέντε μηνῶν ζωὴ στὴν πρωτεύουσα μετέβαλε τὴν Ρενέ σὲ μιὰ γυναῖκα φαινομενικὰ ἐπιπόλαιη... Κατὰ βάθος, ὅμως, ἡ καρδιά της δὲν ἔπαψε ποτὲ νά χτυπᾷ γιὰ μένα. Καὶ μοῦ τὸ ἀπόδειξε μιὰ μέρα... Θυμᾶσαι, βέβαια, τὴν μονομαχίαν μου μετὸν λόρδο Φάραντολ... Ὁ "Αγγλος αὐτὸς με τραυμάτισε θανάσιμα στὸ στήθος... Μονάχα μιὰ μετὰγγισις αἵματος θά μπορούσε νά με σώσῃ... Καὶ ἡ Ρενέ προσφέρθηκε νά μοῦ δώσῃ ἀπὸ τὸ αἷμα της... Καὶ μοῦ ἔδωσε τόσο πολὺ, ὥστε πέθανε ἐκείνη γιὰ νά γίνω ἐγὼ καλά!...

»Τὴν ἔκλαιψα λίγο καὶ ὕστερα τὴν λησμόνησα... Κανένα αἰσθημὰ δὲν μπορεῖ νά ριζοβολήσῃ στὴν καρδιά ἑνὸς φιληδόνου... Ἡ "Εδιθ παρουσιάστηκε

κατόπιν ξαφνικὰ στὴ ζωὴ μου γιὰ νά με κυριεύσῃ ὁλόκληρον... Ἐκάνα μαζί της πολλὰ ταξίδια στὸ ἐξωτερικόν... Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ὅμως πού ἀρχισα ἐγὼ νά τὴν βαριέμαι, ἐκείνη ἀρχισε νά μ' ἀγαπᾷ πραγματικὰ, με ἀπελπισμένο πάθος... Τὴν ἔδωξα, χωρίς νά δώσω σημασία στὰ δάκρυα καὶ στὶς ἱκεσίες της... Κι' ἐκείνη ἀρχισε τότε νά κάνῃ χρῆσι ναρκωτικῶν, γιὰ νά με ξεχάσῃ, ὥσπου πέθανε τρελλὴ σ' ἕνα φρενοκομεῖο!

»Ὑστερ' ἀπὸ τὴν "Εδιθ, γνώρισα τὴν Σάσα, τὴν Ρωσίδα πριγκήπισσα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, μιὰ φλογερὴ, ἡφαιστειώδης ἰδιοσυγκρασία, θυσιάσε γιὰ μένα τὰ πάντα: τὴν τιμὴ της, τὴν περιουσίαν της καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωὴ της... Ὁ πατέρας της τὴν ἀποκλήρωσε ὅταν ἔμαθε ὅτι με εἶχε φίλο καὶ ὁ ἀντρας της, ὅταν πληροφορήθηκε κι' αὐτὸς —τελευταῖος ἀπ' ὄλους, ὅπως συμβαίνει πάντοτε— τὸν δεσμό της μαζί μου, τὴν σκότωσε ἀπὸ τὴ ζήλεια του!...

»Αὐτὲς μονάχα ἢ τρεῖς γυναῖκες, πού πέθαναν ἐξ αἰτίας μου, μοῦ χάρισαν κάποια συγκίνησι, ἀνάμεσα σ' ὅλες τίς γυναῖκες πού γνώρισα στὴ ζωὴ μου...

»Καὶ τώρα, ἦρθε ἡ στιγμὴ νά σοῦ διηγηθῶ τὴν χτεσινοβραδυνὴ μου περιπέτεια...

»Χθὲς τὸ βράδυ γύρισα σπιτί μου μαζί με μιὰ Ἑβραία, πού τὴν γνώρισα σ' ἕνα μπάρ. Ἡ Σαλώμη —ἔτσι τὴν λένε τὴν Ἑβραία αὐτὴ— μπορεῖ νά θεωρηθῆ ἡ προσωποποίησις τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀκολασίας. Δὲν εἶδα στὴ ζωὴ μου γυναῖκα πιὸ ἐλκυστικὴ ἀπὸ αὐτὴν. Ἐχει ἀπάνω της κάτι τὸ ἄγριο καὶ τὸ πρωτόγονο, πού μαγνητίζει κι' ἐκμηδενίζει τὴν θέλῃσι τοῦ ἀνδρός...

»Τὴν ὠδήγησα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο δὲν ἄφηναν νά μπῆ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ φίλες μου... Τὴν κάμαρην αὐτὴ τὴν ἔλεγα «ναὸ τοῦ ἔρωτος». Καὶ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, αγαπητέ μου φίλε, μέσα στὸ γλυκὸ φῶς πού σκόρπιζαν τριάντα ἀρωματικὰ κεριὰ, εἶδα ξαφνικὰ ἕνα τρομερὸ ὄραμα πού μοῦ φανέρωσε, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, ὅλη τὴν βδελυγμίαν καὶ τὴν ματαιότητάν τῆς ζωῆς μου.

»Εἶχα γονατίσει ἐμπρὸς στὴν Σαλώμη κι' ἐκείνη ἔσκυβε ἀπάνω μου, προτείνοντας τὰ κερασένια χεῖλη της, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσα τὴν πόρταν τοῦ δωματίου ν' ἀνοίγῃ δυνατὰ... Καὶ ὅμως τὴν πόρταν αὐτὴ τὴν εἶχα κλείσει ἀπὸ μέσα καὶ εἶχα βάλῃ καὶ τὸν σύρτη!...

»Γύρισα ἀπότομα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα μπροστά μου, με ἀπερίγραπτη φρίκη, μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέττα, τυλιγμένη σ' ἕνα σάβανο!... Ἐνα σκελετωμένο χέρι ὑψώθηκε σιγὰ σιγὰ καὶ ξεσκέπασε τὸ κεφάλι, παρουσιάζοντας ἕνα πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀνεγνώρισα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Σάσας, τῆς "Εδιθ καὶ τῆς Ρενέ!... Ἐνα φάντασμα μετὴν τρεῖς μορφές!...

Καὶ τὸ φάντασμα αὐτὸ προχωροῦσε ἀθόρυβα, μετὸ χέρι ἀπλωμένο ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος μου... Φαίνεται ὅτι θά ἔγιναν κατακίτρινος, γιατί ἡ Σαλώμη με ρώτησε φοβισμένη: —Τί ἔχεις;

Κι' ἐγὼ, χωρίς νά τῆς ἀπαντήσω, εἶπα κάτι στὸ φάντασμα πού ἀρχισε νά μιλάει κι' αὐτό. Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ νά ἐπαναλάβω τὰ λόγια τοῦ φαντάσματος... Ἡ Σαλώμη ἄκουγε τὴ φωνὴν μου, καταλάβαινε ὅτι μιλοῦσα με κάποιον, τὸν ὁποῖον ἐκείνη δὲν μπορούσε νά δῇ...

Ντυνόταν γρήγορα-γρήγορα καθισμένη στο ντιβάνι.

»Κύτταζε με τρόμο τὸ κενόν, στὸ σημεῖο ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ συνομιλητής μου. Καὶ σιγά-σιγά τὴν κυρίεψε κι' αὐτὴν ὁ τρόμος, ὁ πανικός πού με κατεῖχε καὶ μένα... Τὰ μάτια της εἶχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ ἀπὸ τὸν λαϊμό της ἔβγαίναν ἀναρθρες κραυγές. Εἶχε βεβαιωθῆ πειὰ ὅτι μεσα στὸ δωμάτιο, δίπλα της, ὑπῆρχε κάποιος, τοῦ ὁποῖου τὴν παρουσία τὴν ἔνοιωθε, ἀδιάφορο ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δῆ!..

»Τὸ φάντασμα ἀλλάζε μορφή ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη. "Ἐπαιρνε τὰ χαρακτηριστικὰ ἄλλοτε τῆς "Ἐδιθ, ἄλλοτε τῆς Σάσας καὶ ἄλλοτε τῆς Κενέ! Καὶ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς παλιές μου φίλες με κατηγοροῦσε γιὰ ὅλα τὰ σφάλματά μου, γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά μου, γιὰ ὅλα τὰ μαρτύρια πού τὶς ὑπέβαλα!... Μοῦ φαινόταν ὅτι ἔβλεπα νὰ κυλᾶνε μπροστὰ μου ποτάμια ἀπὸ δάκρυα καὶ αἷμα, πού χύθησαν ἐξ αἰτίας μου!..

»Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ Σαλώμη ἄκουγε μονάχα τὴν δική μου τὴ φωνή, ἐνῶ συνωμιλοῦσα με τὸ φάντασμα. Καὶ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησι αὐτὴ τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο της. Δὲν τῆς πέρασε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ νοῦ ἢ ὑπόνοια ὅτι ἦμουν μεθυσμένος ἢ τρελλός. Φαινότανε σὰν νὰ ἔβλεπε καὶ ἡ ἴδια τὸ ἀόρατο φάντασμα...

»...Καὶ ὅταν τὸ τρομαχτικὸ ὄραμα διελύθη σὰν ἕνας κακὸς ἐφιάλης, ὅταν κάλεσα τοὺς ὑπηρέτες μου γιὰ νὰ διώξουν τὴν Σαλώμη πού ντυνόταν γρηγορα-γρηγορα καθισμένη στὸ ντιβάνι, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ εἶδα ὅτι τὰ μαλλιά μου εἶχαν γίνει κτάσπρα, ὅτι τὸ πρόσωπό μου ἦταν ὠχρὸ σὰν τοῦ πεθαμένου... Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τώρα ἀργά-ἀργά, ἔτοιμη νὰ σταματήσῃ.

»Κατάλαβα ὅτι ἡ ὥρες μου ἦσαν μετρημένες... Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω σπῆτι μου, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, διέταξα νὰ με μεταφέρουν ἐδῶ, στὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ καλέσουν ἕναν ἱερέα γιὰ νὰ μ' ἐξομολογήσῃ... Μετέλαβα —καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ πεθάνω... Ἀφήνω ὅλη τὴν περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς... Ὡστόσο, πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἤθελα νὰ πῶ σὲ κάποιον τὴν ἱστορία μου... Καὶ κάλεσα ἔσένα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔσένα πού με κατέκρινες τόσες φορές ἄλλοτε γιὰ τὴν διαγωγή μου... Ἐσὺ μονάχα ἦσουν ἱκανὸς ν' ἀκούσης ἀπὸ τὰ χεῖλη μου τὴν φλογερὴ αὐτὴν ἐξομολόγησί μου... καὶ νὰ παρακολουθήσῃς τὴν μετάνοια ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ!..»

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ἄντουαν - Μωρίς ντὲ Μωζέ, βαρώνος ντ' Ὠθέρν, πέθανε στὴν ἀγκαλιά μου... Δίστασα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσω στὴν δημοσιότητα τὴν τελευταία ἐξομολόγησί του. Ἡ σκέψις, ὅμως, ὅτι ἴσως ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ χρησιμεύσῃ σὲ πολλοὺς παραστρατημένους, με παρακινεῖ σήμερα νὰ δημοσιεύσω τὴν θλιθερὴ περιπέτεια τοῦ βαρώνου ντ' Ὠθέρν.

ΣΑΡΛ ΜΠΥΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΠΛ

Ὁ θάνατος τοῦ γενναίου ἀρματωλοῦ Δίπλα, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ κλασικώτερα παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ γενναιότητος.

Ὅταν κάποτε ὁ Κατσαντώνης πολεμοῦσε με τὰ λίγα παλληκάρια του ἐναντίον ἐνὸς σώματος Τουρκαλβανῶν, ὁ Δίπλος, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἀδελφοποιτός του, βρισκόταν στὸ πλευρό του καὶ ἀγωνιζόταν παλληκαρῶς.

Ὅταν ὅμως οἱ ἐχθροί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολυπληθέστεροι, ζύγωσαν τὰ ταμπούρια τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ περικύκλωσαν, ὁ Κατσαντώνης διέταξε γενικὴ ἐξόρμησι καὶ πρῶτος πετάχτηκε πάνω, φωνάζοντας:

— Πίσω, μουρτάτες, κι' ἐδῶ εἶν' ὁ Κατσαντώνης!..

Οἱ Τουρκαλβανοὶ ὅμως ἄλλο πού δὲν ἤθελαν. Γιατὶ ἀκριβῶς τὸν Κατσαντώνη ζητοῦσαν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ κατευθύνουν ἐπάνω του τὰ πυρά τους.

Τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή πού ὁ γενναῖος Ἕλληνας κλέφτης διακινδύνευε τὴ ζωὴ του, ὠρμησε μπροστὰ ὁ Δίπλος, φωνάζοντας:

— Ψέμματα λέει! Ὁ Κατσαντώνης εἶμ' ἐγώ! καὶ ρίχτηκε με τὸ γιαιταγάνι στὸ χέρι μέσα στὸ ἐχθρικό ἀσκέρι, ὅπου κομματιάστηκε!..

Μὲ τὸν ἥρωικό ὅμως θάνατο τοῦ Δίπλα, ὁ Κατσαντώνης γλύτωσε κι' ἡ μάχη ἐκείνη ἔληξε ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μιὰν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ.
- 14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβάλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδονται εἰς τοὺς ἀναγνώσταις μας με δραχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτῶ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.